

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1063. Usque Ad Annum 1100

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117964

§. 12. Peregrinantes Jerosolymam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66363)

Sæculum XI. tis, tandem veniam ab Alexandro Papa
A.C. 1064. petiit, quam, cum competente modo satisfecisset, impetravit. Econtra Henricus Archiepiscopus Ravennatensis saltem aliquamdiu adhuc in schismate perseveravit, & licet esset excommunicatus non solum absolvi non rogavit, sed etiam alios excommunicavit.

24. q. 1. au-
div.

§. XII.

Peregrinantes Jerosolymam.

Lambert. **C**um ageretur annus a partu Virginis
an. 1064. millesimus sexagesimus quartus, magnum peregrinantium agmen ex Germania Jerosolymam petiturum iter capessivit, Sigefrido Archiepiscopo Moguntino, Guntherio Episcopo Bambergensi, Ottonne Ratisbonensi, Guilielmo Ultrajectensi & compluribus aliis viris spectatissimis, ducentibus. Septem ferme virorum millia fuisse dicuntur. Cum Constantinopolim venissent, Imperatore Constantino Duca, qui ab annis quatuor regnabat, salutato, Sanctæ Sophiæ Ecclesiam admirati sunt, & innumeris Reliquiarum thecis oscula fixerunt. Verum cum Lyciam transissent, & Musulmannorum ditiones intrassent, a grassatoribus Arabicæ gentis infestantur. Opulentia vestium & equorum pretiosus instructus, quem ostentabant, hujus cladis causa fuit, nam incolas civitatum & agrorum ad

Sigeb. an.
1065.

Sup. l. LX.
§. 39.

Lambert.
an. 1065.

con-

conspiciendos hospites turmatim collectos, cum peregrinantium divitias admirarentur, spoliis potiundi desiderium subibat. Nemo eorum majorem spectatorum turbam exciebat quam Guntherius Episcopus Bambergensis, vir media ætate, haud vulgari specie, & optimo vultu, quem vel vidisse, in fortunæ beneficiis plurimi numerabant. Non nunquam tanta hominum multitudo intra hospitii limina ad eum conspicendum penetrabat, ut eum ceteri Episcopi ad se ipsum foris omnium oculis præbendum compellerent, quo ipsi in diversorio ab importuno tumultu liberarentur. Ditissimus erat, amplum patrimonium præter Ecclesiæ suæ redditus possidens. Sed Guntherium multo majora commendabant, scilicet castissimi mores, venusta modestia, & animi demissio, facundia oris, consilium acre, atque eximia Divinarum juxta ac humanarum rerum Scientia.

Itaque, ut memoravimus, pie peregrinantes, & sua opinione tutos in Parasceve Domini vigesima quinta Martii, anno millesimo sexagesimo quinto aggrediuntur Arabes, qui, Christianorum adventu explorato, ad agendas prædas undique cum armis confluxerant. Peregrini & ipsi armati fortiter se tueri constituunt; sed primo impetu prostrati vul-

Sæculum XI. nerantur, & rebus omnibus exuuntur.
A.C. 1065. Guilielmus Episcopus Ultrajectensis se-
 mianimis, nudus, & brachio mulctatus
 jacuit. Ceteri Christiani injectis saxis,
 quibus locus ille abundabat, hostes ferie-
 bant, non tam ut mortem effugerent,
 quam differrent. Sensim tamen pedem
 referentes tandem ad quamdam villam
 regressi sunt. Episcopi domum occupant,
 muro humili & pæne collapsa cinctam.
 Christiani autem in hoc vico tanta for-
 titudine pugnabant, ut inimicis clypeos
 gladiosque e manibus extorquerent, in
 subeuntes intrepide irrumpentes. Un-
 de Arabes longa obsidione & fame attri-
 tos in suam potestatem redigere statuunt,
 & interim continuis incurribus fatigatos
 oppugnare. Nec enim difficile erat mul-
 tis paucos laceffere, quippe ad duode-
 cim millia Barbari armati confluxe-
 rant.

Christiani viculi illius stationem in
 Parasceve, toto Sabbato Sancto, & in die
 Paschæ usque ad horam nonam matuti-
 nam, propugnabant, nullo quietis tem-
 pore succedente, alimenta enim cogi-
 tandi mora non fuit, morte oculis &
 menti obversante, nec si vacasset corpus
 curare, ulla cibi copia fuisset. Ergo vi-
 ribus deficientibus aliquis ex Presbyte-
 ris exclamavit; nefas esse Deum tenta-
 re, & in armis suis spem ponere, cum-
 que

Arabes Præ-
 dones.

que Divina providentia permittente ad
 tantas angustias redacti essent, nullum
 aliud superesse consilium, quam ut se vi-
 ctoribus dederent. Opportunam ad-
 monitionem laudarunt omnes, moxque
 adhibito interprete de captivitate con-
 ditionibus cum Barbaris agere petie-
 runt.

Igitur Princeps Arabum cum septen-
 decim viris Ducum præcipuis procedens,
 septa, quæ Christianis pro castris erant,
 intrat, filioque mandat, ut ad portam sub-
 sistens ceteros sui reverentia arceret.
 Ubi ad conclave, in quod Archiepisco-
 pus Moguntinus & Episcopus Bamber-
 gensis se receperant, pervenit, rogavit
 eum Episcopus, ut res ipsorum omnes
 sibi auferret, & liberos dimitteret. At
 Barbarus, pertinaci, quam Christiani edi-
 derant, pugna irritatus, & victoria ferox,
 non vestrum est, ait, victori leges præ-
 scribere. Nam res vestræ non modo
 meæ sunt, sed etiam carne satiabor &
 sanguinem bibam. Et protinus detra-
 ctam capiti suo, quam gentis more gere-
 bat, cidarim * Episcopi collo, quasi stran-
 gulaturus, injicit. Præsul vero, vir gra-
 vis, & in flore ætatis robustus, probri
 impatiens, Arabem pugno in faciem im-
 pacto terræ afflixit, proclamans, nemi-
 nem prius quam impium istum oportere
 temeritatis pœnas dare, qui manibus
 profa-

Sæculum XI.
 A.C. 1065.

* Turban.

Sæculum XI. profanis Jesu Christi Sacerdotem viola-
A.C. 1065. re ausus fuisset. Procurrunt ad Præsu-
 lis auxilium Christiani captoque Barba-
 rorum Duci cum sociis, qui ad conse-
 rendum sermonem venientem comitati
 fuerant, manus post tergum religant,
 ram arte constrictas, ut sanguis, ubi un-
 gues extremis digitis junguntur, erum-
 peret. Furiosius quam antea recrude-
 scit prælium, atque Christiani, ut Bar-
 barorum impetum cohiberent, ipsorum
 Ducem, ceterosque captivos ligatos, in
 loco, quo ab omnibus conspici poterunt,
 collocarunt, adstante nudato gladio car-
 nifice, ad feriendum parato.

Dum in his angustiis sunt, nunciatur
 Christianis advenire auxilia. Nam cum
 non nulli eorum post prælium diei Ve-
 neris Ramliam fugissent, ab ipsis, quid
 gereretur, edoctus Urbis Præfectus con-
 tractis multis copiis ad liberandos Chri-
 stianos iter acceleraverat. Vehementer
 mirabantur, quod contra Infideles ab In-
 fidelibus juvarentur. Sed conjicere li-
 cet, fuisse Turcas, qui nuper hanc re-
 gionem suæ potestati subjecerant. Ubi
 vero Arabes imminere Præfecti agmina
 cognoverunt, relictis Christianis jam
 non bellum, sed fugam adornant, diver-
 sisque itineribus elabi properant. Adest
 ergo Ramliensis Præfectus, captivos Ara-
 bes sibi adduci jubens, & Christianis
 prolixè

prolixè gratias agens, quod strenue pug-
nassent in latrones, qui a pluribus annis
in illa regione impune grassarentur. Ca-
ptivos custodire iussit, eos ad Regem
suum missurus, & accepta a Christianis
pecunia, quam duros se promiserant,
eos in urbem suam deduxit, tumque
præsidarios addidit, qui peregrinantes
usque Jerosolymam comitarentur.

Sæculum XI.
A.C. 1065.

Venientes excepit Sophronius Pa-
triarcha, Senectute venerabilis, & so-
lemni ritu ad Ecclesiam S. Sepulchri,
permultis lucernis ardentibus, resonan-
tibus Cymbalis, Latinis Syrisque simul
procedentibus, deduxit. Cetera quo-
que Sancta in civitate loca videndi co-
pia data est; non sine dolore rudera Ec-
clesiarum a Califa Fatimita *Haquem de-*
structarum conspexerunt, & non modi-
cam pecuniam ad eas reparandas dona-
runt. Cetera vero Terræ Sanctæ loca
lustrare, & in Jordane lavari cupientes
prohibuit metus Arabum grassantium, &
vias omnes obsidentium. Unde longius
a Jerosolyma discedere tuto non licebat.
Tandem cum peregrinantes conscendis-
sent classem Genuensium, qui & ipsi tem-
pore vernali in Palæstinam appulsi, mer-
cibus suis in urbibus maritimis venditis,
Loca Sancta inviserant, in portum Brun-
dusium inveci, Romæ deinde Sacras
Basi-

Ingnif. p.
904.

Christiani Je-
rosolymam
perveniant.
Sup. lib.
LVIII.
§. 28.

Sæculum XI. Basilicas venerati sunt, & inde singuli
A.C. 1065. ad sua redierunt.

Non nullis per Hungariam redire
 visum est, ut Guntherio Episcopo Bam-
 bergensi, qui in illis provinciis eodem
 anno millesimo sexagesimo quinto vitam
 terminavit, & Altmanno Imperatoris
 Capellano, cui ibidem nuncium allatum,
 se Episcopum Passaviensem electum fuisse.
 Altmannus in Saxonia nobilibus pa-
 rentibus natus, postquam artibus Libe-
 ralibus, Philosophiæ, & Theologiæ ope-
 ram dedisset, Ecclesiæ Paderbornensis
 Canonicis adscriptus, Scholis præfectus
 est, quod munus compluribus annis stre-
 nue implevit. Fama viri deinde usque
 ad Aulam Regis pervasit; Capituli
 Aquisgranensis Præpositus electus in Pa-
 latio Imperatoris Henrici Nigri ministra-
 vit. Hoc Principe fati functo non mi-
 nora obsequia Imperatrici Agneti viduæ,
 turbulentis illis Germaniæ temporibus,
 præstitit. Ipso autem in Palæstinam
 profecto, cum Engelbertus Episcopus
 Passaviensis ad cœlestia migrasset, &
 Agnes Imperatrix, consentientibus Opti-
 matibus, Altmannum Successorem no-
 minasset, Clerici populusque omnisque
 conditionis homines electioni applause-
 runt. Redeuntem ex Oriente per Hun-
 gariam excepturi viri ex proceribus
 præcipui obviam missi, anulum & pe-
 dum

*vit. ap. Teng.
 nagel. p. 36.*

*Lambert.
 an. 1065. p.
 174.
 Bertold.
 1064.*

dum deferentes. Haud multo post a ^{Sæculum XI.} Gebhardo Archiepiscopo Salisburgensi, ^{A.C. 1065.} veteri amico suo, consecratur.

§. XIII.

Initia Turcarum Seliucididarum.

Turcæ, quorum in Oriente crescebat ^{Elmac. lib.} potentia, erant Seliucididæ, nomen ^{III. c. 7. p.} sortiti a *Seliuc*, filio *Decac*, qui ex ista ^{267.} Familia primus Mahometi nomen dedit. Michael Seliuci filius decedens quatuor ^{Bibl. Orient.} reliquit filios, quorum alter *Togrulbec*, a ^{p. 800. 1027.} Græcis Tagrolipex appellatus, sui nominis fama magnam illarum Regionum partem ^{Cedr. p. 768.} implevit. Inter Musulmannos autem Mahomet *Abutalib* dicebatur. Eum, cum ^{Elmac. p.} totam Provinciam Corasanensem armis ^{271.} subegisset, Bagdatum in auxilium advocavit Califa quadragesimus septimus, nomine *Caim Biamvilla*, adversus alium Turcam, nomine *Bafasiri*, qui olim Principis Persarum in illa regione imperantis mancipium ad summæ potentie fastigium eluctatus fuerat. Ergo *Togrulbec* Bagdatum venit anno Hegiræ 447. Jesu Christi 1055. eamque civitatem suæ potestati subiecit, consentiente Califa, cui sororem suam nuptui dedit, accepto titulo & Sultanorum ornatu, prætereaque cognomento *Rocneddin*, id est Legis columna. Quippe jam ab annis centum, ut suo loco memoravimus, Califæ Bag- ^{Sup. 1. LV.} ^{S. 13.} daten-